

**Najvyšší súd
Slovenskej republiky**

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci navrhovateľa: **H. C. T.**, nar. X., štátny príslušník V., naposledy bytom v zahraničí R. T., štvrť M., B., T., t. č. P., zastúpený advokátom M. Š., M., Ž., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, B., P.**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-2327/PO-Ž/2007 zo dňa 11. augusta 2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 22/2008-72 zo dňa 21. mája 2008 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 22/2008-72 zo dňa 21. mája 2008 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-2327/PO-Ž/2007 zo dňa 11.8.2008, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z.z o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl, podľa

§ 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu neposkytol doplnkovú ochranu a podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol, že v jeho prípade neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) do Vietnamu. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu na území SR a rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, doplnkovej ochrany a rozhodnutí, že u neho neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu je správne a v súlade so zákonom. Skutočnosti navrhovateľom uvádzané v priebehu celého azylového konania nenasvedčujú podľa krajského súdu, že bol v krajine pôvodu (vo Vietname) prenasledovaný z dôvodov taxatívne vymedzených v zákone o azyle a potvrdzujú záver odporcu, že v jeho prípade nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu podľa § 8, 9 alebo 10 zákona o azyle.

Krajský súd poukázal na to, že navrhovateľ je podľa vlastného vyjadrenia štátnym občanom Vietnamu, Vietnam opustil v roku 1990, kedy odišiel do Thajska, odkiaľ v roku 2006 vycestoval za účelom vyhľadania medzinárodnej ochrany, keďže o azyl nepožiadal v Thajsku, ale na Slovensku, bolo potrebné jeho žiadosť posudzovať z pohľadu dôvodov, ktoré navrhovateľa viedli k odchodu z Vietnamu.. Podľa tvrdenia navrhovateľa, vo Vietname nebolo voči nemu vedené trestné stíhanie, v roku 1990 sa presťahoval do Thajska, od januára 1990 bol členom organizácie „Slobodný Vietnam“, v roku 1992 bol zadržaný vietnamskými orgánmi a následne „Slobodným Vietnamom“ vykúpený, pri opakovaných návštevách Vietnamu v rokoch 2004 - 2005 nemal žiadne problémy, po zatknutí všetkých členov „Slobodného Vietnamu“ sa rozhodol Thajsko opustiť. Ak teda podľa krajského súdu odporca posudzoval jeho žiadosť z pohľadu hrozby prenasledovania v krajine pôvodu (Vietnam) a nezistil žiadne relevantné dôvody pre udelenie azylu, konal v súlade so zákonom.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí poukázal na vážne rozpory vo výpovediach navrhovateľa, ktoré spochybňujú nielen dôveryhodnosť jeho príbehu, ale aj osobu žiadateľa o azyl.

Krajský súd sa stotožnil aj s dôvodmi, pre ktoré odporca navrhovateľovi neudelil navrhovateľovi doplnkovú ochranu, pretože tak v konaní pred odporcom ako aj v konaní

pred súdom nebolo zistené, že by navrhovateľovi hrozilo vážne bezprávie, ktoré má na mysli ustanovenie § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Krajský súd sa stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti brániace jej návratu do krajiny pôvodu, preto rozhodnutie odporcu potvrdil v celom rozsahu.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že rozsudok krajského súdu mu bol doručený v jazyku slovenskom, pričom on slovenský jazyk neovláda, čo je zrejmé aj z obsahu spisu. Z tohto dôvodu sa nemôže k dôvodom rozsudku vyjadriť a teda nemôže napadnúť jeho obsah. Navrhovateľ sa odvolával na ustanovenie § 18 OSP, z ktorého podľa neho vyplýva, že právo konať pre súdom v materčine alebo v úradnom jazyku toho štátu, ktorému účastník rozumie sa netýka len pojednávania pred súdom, ale aj písomných dokumentov v konaní.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľovi nebolo umožnené v plnom rozsahu konať pred súdom v jeho materčine, navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že vzhľadom na to, že sa predmetné odvolanie sa vzťahuje na procesné úkony podľa OSP v plnej kompetencii krajského súdu, odporca nepovažuje za potrebné sa k danej veci vyjadriť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21.10. 2008 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Z obsahu spisu krajského súdu vyplynulo, že navrhovateľ podal dňa 25.2.2008 opravný prostriedok proti rozhodnutiu č. ČAS: MU-2327/PO-Ž/2007 zo dňa 11.8.2008,

ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu neposkytol doplnkovú ochranu a podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol, že v jeho prípade neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) do Vietnamu.

Rozhodnutiu odporcu vyčítal, že vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu veci je podľa navrhovateľa nepostačujúce na posúdenie veci a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 9Saz 22/2008-19 zo dňa 28.4.2008 poveril Dr. Ing. N. K. D., tlmočníka jazyka vietnamského na vykonanie tlmočnickeho úkonu, ktorý dňa 21.5.2008 na pojednávaní pred krajským súdom tlmočil navrhovateľovi do jazyka vietnamského, teda do jazyka rodného. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 21.5.2008 vyplýva, že po vyhlásení dokazovania za skončené bol vyhlásený rozsudok, bol odôvodnený a bolo dané poučenie o opravnom prostriedku. Navrhovateľ na dopyt súdu vyhlásil, že rozsudku vrátane poučenia o možnosti podať opravný prostriedok porozumel.

Rozsudok krajského súdu bol navrhovateľovi doručený dňa 8. júla 2008, proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že rozsudok krajského súdu mu bol doručený v jazyku slovenskom, pričom on slovenský jazyk neovláda, čo je zrejmé aj z obsahu spisu. Z tohto dôvodu sa nemôže k dôvodom rozsudku vyjadriť a teda nemôže napadnúť jeho obsah. Navrhovateľ sa odvolával na ustanovenie § 18 OSP, z ktorého podľa neho vyplýva, že právo konať pre súdom v materčine alebo v úradnom jazyku toho štátu, ktorému účastník rozumie sa netýka len pojednávania pred súdom, ale aj písomných dokumentov v konaní.

Podľa § 18 OSP účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie. Majú právo konať pred súdom vo svojej materčine alebo v úradnom jazyku toho štátu, ktorému rozumejú. Súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv.

Na citované ustanovenie OSP je potrebné nahliadať cez znenie čl. 47 ods. 2 a ods. 4 Ústavy SR.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 4 ústavy kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie podľa odseku 2, má právo na tlmočníka.

Krajský súd v Bratislave konal s navrhovateľom v prítomnosti tlmočníka, priebeh pojednávania, vyhlásený rozsudok ako aj jeho odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku tlmočil do rodného jazyka navrhovateľa.

Podľa názoru odvolacieho súdu postačuje, že navrhovateľ bol oboznámený s účelom konania vo veci jeho opravného prostriedku, mal možnosť svoj návrh predniesť pred krajským súdom osobne, ústne do zápisnice, vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu a napokon bol oboznámený s výsledkom tohto konania.

To, že podstate tohto konania porozumel, svedčí nielen obsah jeho opravného prostriedku proti rozhodnutiu odporcu a obsah jeho vyjadrení prednesených pred krajským súdom, ale aj skutočnosť, že odvolanie proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote, na viac zastúpený právnym zástupcom.

So zreteľom na uvedené odvolací súd nevidel žiadnu súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a tvrdeným porušením § 18 OSP, pretože k namietanému porušeniu práva garantovaného čl. 47 ods. 2 ústavy SR nedošlo, nakoľko tvrdené porušenie nemá reálny základ v obsahu spisu.

Z Ústavy SR ani OSP nemožno bez ďalšieho vyvodit' povinnosť súdov, aby zabezpečovali preklad písomností, ktoré sú výsledkom ich konania, do jazyka účastníka konania, ktorý neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie, pokiaľ v priebehu konania súd konal s účastníkom konania v prítomnosti tlmočníka, resp. pokiaľ je účastníkovi zrejmý účel, ale aj výsledok konania.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR č. IV.ÚS 114/03 zo dňa 13.8.2003, ktorý k námietke sťažovateľky, aby jej boli preložené všetky listiny súvisiace s konaním o vydanie do cudziny do jej materinského jazyka uviedol, že takáto požiadavka netvorí obsah práva podľa čl. 47 ods. 4 Ústavy SR. Podľa názoru ústavného súdu postačuje, že sťažovateľka bola oboznámená s účelom konania o vydanie do cudziny, s podstatou žiadosti o vydanie, dostala príležitosť sa k tejto žiadosti vyjadriť a k účelu celého konania.

Najvyšší súd SR dáva v tejto súvislosti do pozornosti tiež uznesenie NS SR z 19.12.2006 spis. zn. 2 To 7/2006, ktoré bolo pod č. 45 zverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 4/2007 podľa ktorého z Ústavy SR, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Trestného poriadku nemožno bez ďalšieho vyvodiť povinnosť orgánov činných v trestnom konaní konať v inom než úradnom slovenskom jazyku, ale ani povinnosť uvedených orgánov zabezpečovať pre procesné strany preklad písomností, ktoré sú predmetom alebo výsledkom ich konania, do jazyka strany, ktorá neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd vyhodnotil námietku navrhovateľa za nedôvodnú. Námietka navrhovateľa nebola spôsobilá spochybniť správnosť napadnutého rozsudku, ktorý odvolací súd pre absenciu ďalších dôvodov ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 21. októbra 2008

Za správnosť vyhotovenia: Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu